

GÜN EKŞİLMESİN PENCEREMİZDEN...

Seda YÜRÜK

Bir film şeridinin içine düştüm bu akşam.

Ama böyle 90'larda çocuk olanların hatırlayabileceği

36lık fotoğraf makinelerinin filmleri olur ya, öylesinden bir film.

Elime alıp çekilen pozlara baktım minicik ufacık hallerinden.

Kimisi yanmış, kimisinde ışık parlamış, kimisi öylece kapkaranlıkta kalmış.

“Youtube”tan izlediğim bir programda Kastamonu Araç ilçesi adı geçti.

İşte o an anladım ki bendeki film şeridinin kutusu da pandora kutusu gibi açılıverdi.

Bana saniyeler gibi gelen ama

dinleyenler için belkide birkaç saatlik anılar silsilesi de

o kutudan zıplayıp önüme serildi.

Sabahın erken bir
saati bilim

otobüsünden indim,

ilk projesi

olan gönüllüleri

ellerinde çivilerle

çocukların yanına

gönderirken

okul

binasından hızlıca

içeri girip

koordinasyon

odasına kutuları

indirdik,

kapalı

sınıfları açtırıp

okulun krokisini

çizdik ve

sıfırncı saat için sunum salonu hazırlığına giriştik.

Bütün bunları eş zamanlı olarak yapmamız gerektiğinden

bu anları anlatırken bile halimi görerseniz sözcükler sözcüklere yetişemedi.

Proje sabahları zamanla yarışan biz,

şimdiyse o anları anlatırken de aynı yarışım kelimelerleydi.

Sınıf azsa şunu yapardık,

çocuk azsa bunu,

sıra yoksa şurdan taşırdık,

hava yağarsa şuraya geçerdik,

gönüllü azsa şunu denerdik,

çocuk çoksa hep gülümserdik.

Ne de olsa bu kadar çocuğu nereye sığdıracağız projedeki soruların en keyiflisi.

Sıfırncı saatte “böcek başladı mı?” kilit soru,
onu duyduk mu haydi bakalım istikamet belli.

Kutular, çocuklar, bazen dört duvar sınıf, bazen bahar bahçe, değmeyin keyfimize.

Teneffüs haberi gelmediği için
aynı sınıfta 2 saat üstüste fizik etkinliği yapan mı ararsınız,
gönüllü sayısı yetişmediğinden 75 kişiye yaratıcı drama yapıp
bahçede iç içe 3 çember olanı mı?

Sınıftaysak ve elimizde bir tebeşir
varsa tahtaya İLKİYAR
yazdığımız o an ve
biz nerden geldik, niye
geldik soruları...

Şimdi bile yazarken
elimde o telaş,

yüzümde
gülümseme,

kalbimde
bir iç çekiş.

Ama en çok da o meraklı ürkek gözler.

Bir şey demekle dememek arasında nabız yoklayan bakışlar.

Gülümsemekle eve gidemediği için hala aklı evinde köyünde kalan çocuk hisleri.

1, 2, 3. saat, şanslıysak 4.yü yapıp yenilen öğle yemeği.

O zamana dek çoktan erimiş buzlar ve

köyüne gidemediği için çocukların gözlerinde oluşan bulutların dağılışı.

Hiç istemeseniz de bir elden gelen su bardağı,

öbür elin size ekmek uzatışı ve

yemeğiniz biter bitmez ablanın tepsisini ben götüreceğim mücadelesi.

İlk projeniz değilse bildiğinizden tepsiyi hızlıca kavrayışınız ve

çaktırmadan tabaklarda gördüğünüz adaletsizliğe pay edişiniz tabağınızı.

Ne de anlattın demeyin daha film şeridinin ortasına bile gelmedik.

Sonra dışarda kar da olsa yağmur da ıslatsa

atladığınız ip, oynadığınız top cektığınız halat ve geçtiğiniz tüneller. Çeviremediğiniz
hulahop, topaç, uçurttuğunuz uçurtma, rüzgardan savrulan badminton topu. Kızlar da futbol
oynar canım diye daldığınız futbol, hiç bir çocuğa haksızlık etmeyeyim diye kendinizi 30-40

parçaya bölme telaşınız, aman kimseye üst üste iki kez top atıp da bir ötekini gücendirmeyeyim diye yaşadığımız iç huzursuzluk.

Hoop bi abi abla dış deney mi dedi,
gidip biraz hidrojen peroksitle potasyum iyodür karıştıralım.
Aman dikkat kimseyi yakmayalım. (kendimiz dahil 😊)
O değil de, o soğan nasıl tuz buz oldu, marul bulduysak ne ala artık yemekhaneden bahtımıza ne çıktıysa.

Öğleden sonraki etkinliklerde ayrı bir telaş.
Bilim teknikler, bireysel kitapların hazırlanışı hangi sınıfta kaç çocuk var,
aman çocuksuz kitap, kitapsız çocuk kalmasın çırpınışımız.
Kütüphane kitaplarına son bir bakış, "Niçin"'i bıraktık, tutanakları imzalattık. Öğretmen fotoğraflarının `tag`lenmiş hali de dosyada.
Başarı ödülleri de ayarladık mı, veda vakti geldi.

Kutuları yükleyelim,
kalbimize dolu dolu sevgiyi
yüklenelim,
çivilerin kendisini toplasak da
etkisini ardımızda bırakıp
otobüste kendimize bir cam
kenarı bulup yerleşelim.

Kapı kapanır teker döner eller sallanır,
mektuplar yoklanır.
O hep kesin bir şey unuttum hissi,
pencereden görünün,
son çocuğa dek sallanan eller,
sonrası Erkan Oğur, Leman
Sam, ... "daha gidecek çok yolumuz
var" ...

Şimdi bilgisayarın tarih yazan köşesine ilişti de gözüm 2021
benim o bilim otobüsüne binişimin üzerinden
10 yıl geçtiğini şak diye soktu gözüme,
gözüm acıdı, kalbim acıdı.

Şimdilerde ve bir süredir de biliyorum,
dönüyor teker, sallanmıyor el,
çiviye en son dokunan gönüllü belki şimdi mezun oldu
belki de bu satırları okuyor.

Belki projeden dönünce polarınızın cebinden bi çivi çıktı ve
şu an evinizde odanızda bir yerlerde size bakıyor.

Geldik film şeridinin sondan birkaç öncesine.

Bundan sonrası, dönüş yolu ne kadar uzunsa o kadar derin olan otobüs izlenimlerine. Şu isimlik kağıdının dili olsa da konuşsa.

Ne anahtar kelimelerle unutmayalım diye kargacık burgacık aldığımız notlar, izlenimde elimdeki küçücük kağıda bakıp dakikalarca anlattığımız yaşamlar.

Kimi zaman uykuya teslim olurken içimizdeki o buruk duyguya eşlik eden bir anı muharebesi.

İçimizde bir savaş,
kendimizle,

gördüklerimizle,
yaşadığımızla ve
dönünce göreceğimizle.

Dedim size film şeridinin son birkaç sayfası yanık, bulanık ve karmançorman. Belli ki bu anları fotoğraflamak güç.

Bambaşka şeyler yazmayı düşünüp oturdum bilgisayarın başına ve daha ilk cümleden fark ettim ki bu memlekette aldığım bilgisayar klavyesi bile yetmeyecek demek istediklerimi size anlatmaya değil ki benim beynim kalbim yetişebilsin hatırımdan geçenleri dökmeye satırlara.

Türkçe karakterlerin olmayışından mütevellit verdiğim rahatsızlıktan dolayı affola.

Ben 10 yıl önce İLKİYAR`la tanışmasaydım
acaba bugünkü ben olur muydum,
bu kalp gördüğü her çocuğa böyle bakar mıydı şüpheliyim. Ardahan-Kars yolundaki Opette içtiğimiz çaydan mıdır,
Muş`taki (şehri yanlış hatırladıysam affola) eskiden cezaevi olan okulun avlusunda etkinlik yaparken içimin ürpertisinden midir bilmem;
şu anki ruh halimi ne ben anlatayım,
ne siz dinleyin derken buldum kendimi
bu klavyeyle de olsa yazarken hikayemi.

Her şeyin bir sonu olduğu gibi geldi bu film şeridinin de son karesi. Siz yanık dediğime bakmayın, umutluyuz gelecekten.

Ne diyor Hüseyin hocam “Var Bir Hayalimiz”...

İLK YAR doğum günleriniz ve

İLK YAR'larınızla birlikte doğup batacak güneşlerimiz eksik olmasın...

Seda YÜRÜK
Boğazici Üniversitesi
İngilizce Öğretmenliği'15

Ne doğan güne hükmüm geçer,

Ne halden anlayan bulunur;

Ah aklımdan ölümüm geçer;

Sonra bu kuş, bu bahçe, bu nur.

Ve gönül Tanrısına der ki:

- Pervam yok verdiğin elemden;

Her mihnet kabulüm, yeter ki

Gün eksilmesin penceremden!

Cahit Sıtkı TARANCI